

Uväznení v histórii

Katarína Bobovčáková

7.C, 13 rokov

Na hodine dejepisu dával pozor a odpovedal na všetky otázky, ktoré učiteľ kládol. „Dnes si preberieme Francúzsku revolúciu. Viete niečo zaujímavé o tejto dobe?“ spýtal sa. Zdvihol ruku a vysypal učivo, ktoré si naštudoval dopredu. Všetci na neho zízali, dokonca aj tí najlepší. Učiteľ sa na neho usmial: „Výborne, Alex.“ A začal s vysvetľovaním. Medzi súvislým textom používal vety ako: *Toto nám už spomenul Alex*. Mladík bol na seba nadmieru pyšný a pokojne sedel na stoličke a usmieval sa. Ľudia, ktorí ho poznali, si niekedy aj mysleli, že je chodiaca učebnica dejepisu, ale väčšina, ho za to odcudzovala. Závideli mu. Po hodine ho boleli všetky líčne kosti a sánka od toľkého usmievania a hovorenia faktov. Dejiny boli fakty, nie výmysel. Aj keď niekedy boli veľmi zvláštne a šialené. Na čo všetko ľudia verili... „Myslíš si, že by sa dalo cestovať časom?“ spýtal sa, keď bol pri skrinke. Sarah sa na neho podivne pozrela: „A čím by si chcel byť? Kat? Šľachtic? Alebo nebodaj moreplavec?“ zasmiala sa. „Ten moreplavec nie je zlý. Taký Krištof Kolombus...“ skočila mu do reči: „Hm, jasné! A namiesto Indie objavíš Ameriku. Kreatívne.“ Zagúľala očami. Sarah bola matematický typ. Učila sa dejepis, len preto, aby mala dobré známky. Niektoré učivá ju zaujali, ale to bolo asi tak všetko. „Myslím si, že by si chcela aspoň na jeden deň vypadnúť z tejto doby plnej technológií.“ Povedal. „Možno.“ Usmiala sa. Keď sa po obede vrátili ku jeho skrinke, niečo sa zablyslo. „Čo to je?“ zdvihla predmet, ktorý vyzeral ako miniatúrne hodinky. Otvorila ich. „Hodinky. Nič viac.“ Povedal, ale ona sa nedala. Pohla malou ručičkou do prava. Nič sa nestalo. „Pft. A ja som si myslela, že ťa zavediem do minulosti.“ Usmiala sa. Zahodila hodinky do koša a oni sa na povel rozsvietili. „Ten...ten...kôš svieti.“ Vykoktal Alex. „Ty si videl svietiace koše? Pretože ja nie.“ Povedala. „Otoč sa.“ Prikázal jej a ona ho poslúchla. Pribehol ku košu a vytiahol ich. „Tak? Ktoré storočie?“ usmial sa. „Dvadsiate.“ „Nie, nie, poďme do pätnásteho storočia!“ otočil ručičku, no ona mu hodiny vytrhla z ruky. Alex chytil hodiny z jednej strany a ona z druhej. Bili sa o ne. Keď sa jedno z ozubených koliesok vnútri pohlo a hodiny sa roztrieštili na dve polovice, obaja zmizli. Nieкто ich však za rohom sledoval a videl všetko...

Dopadol na drevenú podlahu. Paluba? Otvoril oči. Plavil sa loďou! Je v pätnástom storočí! Ale, kde je Sarah? Prezrel si palubu, ale ona tu nebola. Nieкто na neho niečo zvolal. Nerozumel jeho slovám. „Uhm,“ začal. „English?“ usmial sa od ucha k uchu. Námorníci ho odignorovali a prestali s ho všímať. Mali dosť vlastnej roboty. Ale kde je Sarah, keď ju tak veľmi potrebuje? Povzdychol si. Jej intelekt by sa mu teraz hodil.

Ľudia kričali, strieľalo sa. Kde to je? Nemohla byť ďaleko v čase..Dvadsiate storočie. Prvá alebo druhá svetová vojna, pomyslela si. Rýchlo bežala proti davu, na opačnú stranu. Z diaľky

uvidela dievča. *Anna Franková*. Druhá svetová vojna. Nie...Obzrela sa okolo seba a do očí sa jej nahrnuli slzy. Ešte to jen chýbalo. V ľavej ruke zvierala polovičku hodín. Mohla sa dostať najviac do dvanásteho storočia. Keď sa ocitla v jednom zo schátraných domov, sadla si a vybrala ručičku. Možno že to funguje tak, ako si ona myslí. Obrátila ju v ruke a znova ju vložila spať. Keď ju namierila na osmičku, premenila sa na dvadsiatku. Posunula ju na šestku, ktorá sa premenila na osemnástu. Osemnásť storočie. V záblesku modrého svetla zmizla.

Na palube mu dali robiť tú najhoršiu robotu- umývanie dlážok a vynášanie kýbl'ov. Povzdychol si. Mal Sarah dovoliť, aby cestovali obaja do jej storočia. V pravej ruke zvieral hodinky. Prezrel si ich a ručičku posunul trošku ku päťke. Premenila sa na šestnástku, no ručička neukazovala presne na ňu. Nie, nie, nie! Záblesk červeného svetla a zmizol. Na palubu pomaly dopadol mop. Alex znova narazil na tvrdý povrch, tentoraz nie drevo. Bol to kameň. Prižmúril oči a postavil sa. Pred ním stála veľká budova. Academia Istropolitanu. Študenti sa do školy tlačili, akoby tam predávali teplé rožky. Alex sa otočil na špičke topánky, keď ho niekto zastavil a v staroslovienčine mu povedal nech sa ide učiť. Poslúchol neznámeho muža. Škola bola zariadená staro, čo mal čakať od pätnásteho storočia? Chlapci sa na neho mračili a v škole nenašiel ani jedno dievča. Ženy nechodili do školy, to mohli až keď vládla Mária Terézia...Čo sa na tejto škole vôbec vyučuje? Matematika? Sadol si do drevenej lavice a začala sa hodina. Učiteľ im niečo hovoril, ale on nerozumel ničomu. V hlave sa mu točilo učivo z dejepisu ako na bežiacom páse. Je toto teológia? Právo? Mlčal v poslednej lavici a tváril sa, že je neviditeľný. Sarah pomôž mi, prosil.

Objavila sa na námestí a uvidela ženu. Bola v osemnástom storočí. Pred ňou stála samotná Mária Terézia. Sarah len dúfala v to, že nie je v roku 1741, kedy sa začala vojna o rakúske dedičstvo. V ktorom to bola roku? Žena ešte bola mladá, mala dievčenské črty. Rok 1728? Vtedy by mala uhorská panovníčka takých dvanásť rokov. „Aký je rok?“ spýtala sa Sarah budúcej zakladateľky škôl pre všetkých. Dievča pokrútilo hlavou a zaviedlo ju do koča. Nebodaj ide do Nemecka za jej otcom- cisárom Karolom VI. Spanikárila. No to dopadne...Prehltla veľkú hrču v hrdle.

Prezrel si hodinky. Ak to zvládol po prvý raz, teraz to bude hračka! Pohol ručičkou a namieril ju na päťku, ktorá sa premenila na šestnástku. Chytil hodiny ešte silnejšie a zmizol. Šestnásť storočie, humanizmus. Objavil sa v malom ateliéri. Kde to bol? Prišiel bližšie a uvidel muža, čo mal'oval na plátno portrét ženy. Leonardo da Vinci. „Nehýbajte sa!“ zvolal na ženu. Alex sa prikrčil. „Človek z budúcnosti.“ Povedala žena. „Znova? Už ma to štve!“ zagúľal očami a pozrel sa na Alexa. On sa usmial do ucha k uchu. „Čo? Potrebuješ radu ako kresliť?“ spýtal sa. „Nie, nie, ja som uviazol v...čase.“ prehltol. „V čase?“ zopakoval maliar. „Áno.“ šepol. „Ukáž mi ten tvoj časostroj.“ Povedal a vystrel ruku. Alex mu polovičku hodinek dal do ruky. „Zaujímavé...Kde je druhá polovička?“ spýtal sa. „V čase. Má ju moja kamarátka.“ Povedal. „Preboha, chlapče! Do čoho si sa zaplietol?“ vyvalil oči. „A čo môj portrét?“ odfrkla

žena. „Ticho Lisa.“ Zahriakol ju. „Chlapče, hráš hru s časom. Musíš ísť do toho istého obdobia ako ona.“ Vysvetlil. „Ale ako?! Nevieť kde je!“ povedal, ručička na hodinách zmodrala. Chcela sa dostať ďalej, ale nemohla. Narazila do neviditeľnej bariéry raz...*Sedemnásť*...dva...*Osemnásť*...a znova zastala. Sarah sa nachádza v osemnástom storočí. No to bude...

Navliekli ju do korzetu a šiat. Hrozných šiat. Vyzerala ako sesternica Márie. Povzdychla si. Jej nová kamarátka jej ukázala celý zámok kde bývala a horko-ťažko ju zoznámila s Karolom VI. Sarah sa usmiala. Nepovie jej, čo urobí v budúcnosti. Za prvé, nerozumela by jej a za druhé, mohlo ich to všetkých ohroziť. Jeden zlý krok a budúcnosť môže skončiť v troskách. Ale kde je Alex? Nestratil sa? Pozrela sa na hodinky a ručička sčervenala. Chcela sa dostať na druhú stranu bariéry. Sarah sa ospravedlnila a vyparila sa. Skryla sa za roh budovy a pohla ručičkou ku päťke, ktorá ani nebola celá. Šestnásť storočie. Zmizla v záblesku modrého svetla. Muž pribíjal klincom na dvere kostola listy. Sarah k nemu podišla. „Prišla si si prečítať moje tézy? Nie sú všetky ale je ich sedemdesiat. Čítaj, čítaj. Kresťanstvo potrebuje nápravu!“ povedal Martin Luther. „Poznám vaše tézy, pane.“ Usmiala sa a Martin vyvalil oči. „Nepýtajte sa prečo, prosím.“ Prosila ho a Martin ju zobral od kostola. „Si z budúcnosti?“ spýtal sa. „Dalo by sa povedať. Ako to viete?“ opýtala sa. „Významné svetové osobnosti stretávajú veľa ľudí, ktorí cestovali v čase a pomohli im. Tak hovor, čo potrebuješ?“ usmial sa a Sarah mu podala hodinky. Martin si povzdychol.

„Ale no tak!“ rozčúlil sa, keď sa snažil už po niekoľký krát dostať z maliarovho ateliéru. Celou silou vytrhol ručičku a zmizol. Neznáša cestovanie časom! Pozrel sa nad seba a uvidel...strom? Na hlavu mu spadlo jablko. „Nie! Prevráť čas! Nie, nie!“ zakričal mužský hlas. Alex mu podal jablko. „A teraz tu gravitáciu nikdy neobjavím! Môžeš za to ty!“ ukázal na neho. „Prepáčte. Prevrátim čas, dobre?“ usmial sa. „To ty nemôžeš. To môžu len historické postavy.“ Pokrútil hlavou. „No dobre..ale predsa viete o tom, že prídete na to, ako funguje gravitácia, nie?“ namietol Alex. „Áno, samozrejme!“ „Nemusíte prevrátiť čas, keď viete ako to skončí, proste povedzte, že *vám* na hlavu spadlo jablko.“ Pokrčil plecami. „Bystré riešenie.“ Uvažoval, no Alex už zmizol. Ručička ho premiestnila do šestnásťstoročia. Už zase?

„A takto pocestuješ časom znova...“ nedokončil Luther. „Bože!“ na kameň spadol Alex. Sarah sa potešila. „Konečne! Kde si bol?“ spýtala sa vyčítavo. „Sarah? Čo to máš na sebe? Som v časovej slučke?“ prižmúril oči. „Nie! Kde si bol?“ postavila sa a jemu pomohla si aspoň sadnúť. „Chytil som namiesto Newtona jablko, dobré nie? Videl som ako sa Krištof plavil a potom...Leonardo da Vinci a Academia Istropolitana. Nevieť. Bolo to tak dávno.“ Usmial sa. „Dobre, to si poviete v budúcnosti. Spojte hodiny.“ Naháňal ich Luther. „Ja mám len ručičku..“ povedal a Sarah sa na neho zamračila. „Vytrhni ručičku z tvojich hodín,

dievča.“ Povedal. Sarah ho poslúchla. „Teraz ich spojte.“ Rozkázal a obaja tam urobili. Zmizli v čase...

„Už nikdy viac!“ hovoril, keď sa objavili v škole. „Koľko je hodín?“ spýtala sa Sarah a pozrela sa na hodinky. Štyri. „Ešte sa škola nezatvorila. Myslela som si, že bude polnoc. Boli sme tak ďaleko...“ usmiala sa. „Ty ani nie. Ja som sa dostal až ku Kolombusovi.“ Pokrčil plecami. „Máš šťastie. Nechcel by si byť ani minútu v druhej svetovej.“ Odvetila. „No, pochváľ sa, kde si všade bola. Alebo teda, *v ktorom storočí*.“ Povedal, keď išli domov. Čas ich sprevádzal.